

Warszawa, dn. 24.05.2023 r.

Główny Sąd Łowiecki

ul. Nowy Świat 35

00-029 Warszawa

Rep. GSŁ 20/23

O R Z E C Z E N I E

Główny Sąd Łowiecki w zwykłym składzie:

Przewodniczący: **SGSŁ Piotr Nowak**

Członkowie: **SGSŁ Jerzy Solarski /ref./**
 SGSŁ Waldemar Żurek

Protokolant: **Sylwia Jackowska**

w obecności Z-cy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego PZŁ

Kol. Bolesława Zielińskiego

rozpoznał sprawę **obwinionego Kol. [...]** [...] syna [...] [...] na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego [...] z dnia 24.10.2023 r. sygn. akt OSŁ [...] /2022 **mocą którego uznano obwinionego winnym tego że:**

w dniu 14 grudnia 2021 r polował indywidualnie w obw. [...] bez zgody myśliwego [...] [...] wykonującego polowanie w tym samym miejscu;

- to jest o przewinienie łowieckie z art. 42 b ust 1 c Ustawy Prawo łowieckie

- i za to wymierzono mu karę dyscyplinarną zasadniczą nagany oraz zobowiązano obwinionego do zwrotu kosztów postępowania w kwocie 54,10 zł.

na podstawie § 58 ust. 1 Regulaminu sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych w PZŁ

o r z e k ł:

1. utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża obwinionego

/-/ Piotr Nowak
/-/ Jerzy Solarski
/-/ Waldemar Żurek

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 24 października 2022 r. Okręgowy Sąd Łowiecki [...] (dalej: „OSŁ”/ „Sąd I instancji”), po rozpoznaniu sprawy [...] obwinionego o to, że w dniu 14 grudnia 2021 r. polował indywidualnie w obwodzie [...] bez zgody myśliwego [...] [...] wykonującego polowanie w tym samym miejscu, tj. o popełnienie przewinienia łowieckiego z art. 42b ust.1c ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (obecnie: Dz. U. z 2018 r., poz. 2033 ze zm., dalej: „Prawo łowieckie”), orzekł następująco:

1. uznał obwinionego [...] [...] za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia łowieckiego naruszającego przepis art. 42b ust.1c Prawa łowieckiego i za to na podstawie art. 35c ust. 2 pkt 1 Prawa łowieckiego wymierzył karę dyscyplinarną zasadniczą nagany;

2. na podstawie § 71 ust. 2 Regulaminu sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych w PZŁ (dalej: „Regulamin”), zobowiązał [...] [...] do zwrotu kosztów w kwocie 54,10zł.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 14 grudnia 2021 r. myśliwy [...] [...] o godzinie 8,18, dokonał wpisu w elektronicznej książce ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym w obwodzie łowieckim [...], wskazując godzinę 15,40, jako czas rozpoczęcia polowania. W tym samym dniu Obwiniony o godzinie 8,24 dokonał wpisu w elektronicznej książce ewidencji pobytu na polowaniu indywidualnym w tym samym obwodzie i w tym samym rewirze wskazując, że polowanie rozpocznie o godzinie 15,00. Myśliwy [...] [...], który był zapisany na polowanie w tym samym rewirze wcześniej, niż Obwiniony, nie udzielił zgody Obwinionemu na wykonywanie polowania w tym samym rewirze i w tym samym czasie. Wykonując polowanie bez zgody myśliwego, który dokonał wcześniejszego wpisu, Obwiniony naruszył obowiązek określony w art. 42b ust. 1c Prawa łowieckiego. Popełnił więc przewinienie łowieckie, co skutkuje odpowiedzialnością dyscyplinarną. Uznając winę Obwinionego, OSŁ wymierzył karę nagany, która odpowiada stopniowi winy i szkodliwości popełnionego czynu, a niezależnie od tego jest na tyle dolegliwa, aby Obwiniony nie dopuścił się podobnych zachowań w przyszłości.

W odwołaniu Obwiniony podniósł, że jest niewinny. Przyznał, że dokonał wpisu w tym samym rewirze, co kolega [...] [...] jednakże naprowadził, że otrzymał na to zgodę. Wskazał, że w przeszłości często wspólnie z tym kolegą w tym samym rewirze polował na gęsi. Natomiast w dniu 14 grudnia 2021 r. zgoda taka została udzielona w obecności syna [...] [...], który słyszał rozmowę z [...] [...]. Wymieniony stwierdził, że nie ma problemu i „możesz się dopisać”.

Obecny na rozprawie przed Głównym Sądem Łowieckim Główny Rzecznik Dyscyplinarny wniósł o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy.

Główny Sąd Łowiecki zważył, co następuje:

odwołanie jest nieuzasadnione.

Odwołane kwestionuje ustalenia faktyczne, jakoby polowanie indywidualne w dniu 14 grudnia 2021 r. w obwodzie [...] wykonywane było przez Obwinionego bez zgody myśliwego [...] [...]. Pozostałe okoliczności, w szczególności godziny dokonania wpisów w EKEP przez Obwinionego i [...] [...], nie są podważane.

W rozpoznawanej sprawie ustalenie stanu faktycznego nastąpiło po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. Zarówno dowody osobowe, jak i dowody z dokumentu zostały przeprowadzone na rozprawie i w całości poddane ocenie przez Sąd I instancji. Główny Sąd Łowiecki stwierdza, że podana argumentacja odnośnie do wiarygodności jednych dowodów (zeznania świadka [...] [...]) i jej brak w innym przypadku (zeznania syna Obwinionego oraz wyjaśnienia Obwinionego), pozostaje w zgodzie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Argumentacja ta jest logiczna i została wyczerpująco przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Zatem korzysta z ochrony wynikającej z art. 7 K.p.k. w zw. z art. 35s Prawa Łowieckiego. Wobec tego ustalenia, że Obwiniony w dniu 14 grudnia 2021 r. polował w tym samym rewirze bez zgody [...] [...], który dokonał wcześniejszego wpisu, są prawidłowe.

Trafna jest także wykładnia art. 42b Prawa łowieckiego dokonana przez Sąd I instancji co do dokonywania wpisów na polowanie oraz udzielania zgód przez innego myśliwego na wykonywanie polowania w miejscu wskazanym w książce ewidencji, jako miejsce wykonywania polowania indywidualnego. Zgoda taka nie może być udzielana w czasie wykraczającym poza 24 godziny przed rozpoczęciem polowania. Wynika to wprost z brzmienia art. 42b ust. 1b i ust. 1c Prawa łowieckiego. Wobec tego udzielenie zgody nie może nastąpić „na stałe”, jak to zdaje się wynikać z odwołania Obwinionego.

Prawidłowo ustalony stan faktyczny oraz wykładnia prawa materialnego ma ten skutek, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jednocześnie Główny Sąd Łowiecki stwierdza, że ciężar gatunkowy przewinienia, którego dopuścił się Obwiniony, miał wpływ na wybór rodzaju kary z katalogu ustawowego i dawał podstawy do wyboru kary najłagodniejszej, tj. kary zasadniczej nagany. Orzeczenie takiej kary spełni funkcję, jaka winna przyświecać karze zarówno w zakresie prewencji

indywidualnej, tj. w odniesieniu do Obwinionego, jak również spełnia wymogi prewencji ogólnej – wobec innych członków Zrzeszenia.

Z tych przyczyn Główny Sąd Łowiecki, na podstawie § 58 ust. 1 Regulaminu, utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

/-/ Piotr Nowak
-/ Jerzy Solarski
-/ Waldemar Żurek